

·2·

TUONENKOIRA

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

MARIEFRED

RAUNIOKIRKKO

KASVIHUONE

HEI-HENRYN
MÖKKI

**RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO**

HAUTAUSMAA

**MARIEFREDIN
KIRKKO**

**ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 2 0

Yksisilmäinen

VIGGO JUOKSI PIMEÄSSÄ puiden lomassa. Metsässä oli jokin. Otus, jonka kynnet olivat kuin veitset. He olivat nähneet jälkiä ja tiesivät sen olevan lähellä. Pelko kiemurteli vatsassa käärmeen lailla. Viggon isovehi Alrik juoksi aivan hänen kannoillaan.

Missä Estrid ja Magnar olivat? Viggo vilkuili taakseen. He olivat jääneet jälkeen pojista. He olivat aika vanhoja eivätkä juosseet yhtä nopeasti, joten välimatka oli venynyt. Nyt he kuitenkin näkivät mökin, jossa Magnarin ja Estridin veli asui.

Kunpa mökissä olisi joku, joka avaisi oven!

Vihdoin kaikki neljä pääsivät perille. Magnar nojasi käsillä polviinsa ja haukkoi henkeä. Estrid jyskytti ovea, mutta kukaan ei avannut.

Viggo katsoi ympärilleen. Kaikkialla tulvi vanhaa rojua: rikkinäisiä jääkaappeja, renkaattomia autoja, vanhan luurangon lailla ruohikossa lojuvaa metalliromua ja pinoon kasattuja suuria mustia kumirenkaita. Rompetta ja roinaa.

Viggon uteliaisuus heräsi, ja hän melkein unohti pelkonsa. Hän näpelöi outoa, keksinnön näköistä esinettä saamatta tolkkua, mihin sitä tulisi käyttää.

Ihan lähellä oli toinen mökki, ja sen vieressä seisoivat traktori. Viggo mietti, että jos hän onnistuisi kiipeämään ison renkaan päälle, hän voisi ehkä nousta traktorin katolle ja hypätä sieltä mökin katolle. Ehkä, jos hän olisi hyvä kiipeämään ja hyppäämään tietenkin. Ja Viggo oli hyvä, itse asiassa sikahyvä. Hän päätti yrittää ja pinkaisi toista mökkiä kohti.

– Siellä ei asu ketään, Estrid kivahti.

– Minä vain katson vähän, Viggo vastasi ja kiersi traktorin.

Yhtäkkiä hänen silmäkulmassaan vilahti jotain. Minkä ohi hän oli juuri kävellyt?

Hän käännähti nopeasti. Joku seisoivat vetäytyneenä varjoon kattotiilikasan ja ruosteisen auran väliin. Hahmolla oli tumma huppu ja epäinhimilliset kasvot, joissa ei ollut silmiä, vain kaksi tyhjää aukkoa.

Hahmo ojensi luisen kätensä kohti Viggoa, ja sen suusta pääsi käheä korahdus.

– Krrraahh!

Viggo yritti huutaa mutta ei saanut ääntä suustaan. Hän ei voinut hengittää.

Silmätön hahmo astui askeleen Viggon suuntaan. Silloin lamaanus hellitti, ja Viggo huusi kuin järjetön.

Hän huusi huutamistaan. Estrid, Magnar ja Alrik ryntäsivät heti hänen luokseen. Estrid huudahti myös mutta ei pelosta vaan inhosta.

– Henry! Mitä sinä oikein touhuat? Estrid kysyi.

Estrid kiskaisi hupun miehen päästä. Viggo vaikeni. Nyt hän näki, että hupun alla oli Estridin ja Magnarin ikäinen mies. Äijän toinen silmä tosiaan oli tyhjä aukko, mutta toinen oli aivan tavallinen silmä, vaikka äijä olikin sivellyt jotain mustaa sen ympärille. Kun hän sulki tavalisen silmänsä, hän näytti täysin silmättömältä.

– Saanko esitellä: veljemme Henry, Magnar sanoi. – Häntä kutsutaan Hei-Henryksi, koska...

– Hei hei, Henry tervehti.

– ...koska sanot aina ”hei hei”, Magnar jatkoi ja laski käden veljensä olkapäälle.

– Pane silmä paikoilleen! komensi Estrid.

Henry sipaisi kaljua päätään ja oli nolon näköinen. Hän työnsi käden taskuunsa ja noukki esiin posliinisilmän, jonka hän painoi tyhjään silmäkuoppaan.

Viggo tuijotti äijää.

– Hei hei, Henry sanoi uudelleen. – Anteeksi, poju. Ei ollut tosiaankaan tarkoitus pelästyttää sinua. Tai ehkä olikin, mutta en ajatellut kunnolla.

– Voisit kokeilla sitä joskus, Estrid tokaisi. – Ajattelemista siis.

– Hemmetin äijä! Viggo alkoi äkkiä huutaa. – Pirun hemmetin äijä!

– Viggo... Magnar yritti rauhoitella, mutta Viggo ei rauhoittunut noin vain.

– Oliko tuo sinusta hauskaa? Viggo karjui. – Onko sinusta kivaa säikyellä lapsia?

Heidän yläpuoleltaan kuului käheä, kiihtynyt ääni.

– Jooo! Säikyellä lapsia! Hauskaa!

Katolta kuului kipittäviä askeleita kuin suuria rottia vilistäisi kattotiilien päällä.

– Mitä tuolla on? Alrik huudahti.

– Pikkupiruja! puuskahti Magnar.

Katolla näkyi kolme pientä otusta. Ne olivat kissan kokoisia mutta kulkivat ihmisten tavoin kahdella jalalla. Lisäksi niillä oli apunaan pitkät kädet, jotka ulottuivat melkein varpasiin asti. Kun ne kiipeilivät sinne tänne, niiden kynnet raapiutuivat ja kirskahtelivat kattotiiliä vasten, ja ääni nosti Alrikin ja Viggon ihon kananlihalle. Niillä oli kaljut päät ja ilkeät mustat viirusilmät, mutta ei korvia eikä nenää, vain aukot päässä. Nyt ne huusivat yhteen ääneen.

– Päädytte illalliseksi!

– Se tappaa teidät!

Viggo katsoi kauhuissaan ympärilleen. Tarkoittivatko pikkupirut olentoa metsässä? Mökkien ulkovalaistus ei ulottunut kauas. Kuu loisti taivaalla, mutta puiden lomas-
sa oli pilkkopimeää. Näkivätkö pikkupirut jotain, mitä hän ei nähnyt? Vai vainusivatko ne hirviön hajun?

– Verta! pikkupirut ulisivat. – Verta!

Ne liukuivat mahallaan kattoa pitkin ja sujahtivat kattokouruun, paljastivat terävät hampaansa ja huitoivat kynsillään lähimpänä seinää seisovaa Viggoa kohti. Hän hyppäsi nopeasti sivuun.

– Hemmetin riiviöt, Magnar murahti.

– Mokoma möykkä houkuttelee pian paikalle sen, mikä sitten metsässä liikkuukin, Estrid sanoi matalalla äänellä.

– Yksikseen ne pystyvät tappamaan pienen koiran, mutta joukolla ne ovat todella vaarallisia, Magnar kertoi. – En haluaisi kohdata kolmea tuollaista yksin ilman aseita.

– Mitä ne oikein ovat? Hei-Henry ihmetteli.

– Pikkupiruja. Ne ovat... Magnar aloitti.

Hänen lauseensa keskeytyi, kun jokin rysähti Alrikin takana. Yksi pikkupiruista oli heittänyt kattotiilen poikaa kohti, mutta se oli mennyt juuri ja juuri ohi.

– Varokaa! Viggo huusi, sillä siinä samassa seuraava pikkupiru oli irrottanut toisen kattotiilen ja viskannut sen alas.

Nyt ne alkoivat tehdä yhteistyötä. Yksi pikkupiruista pudotti kattotiiliä kahdelle muulle, jotka kököttivät kattokourussa ja paiskasivat ne alas. Ne ulvoivat naurusta. Niiden paksut hännät viuhuivat ilmassa innostuksesta.

Yhtäkkiä kuitenkin kuului LÄTS. Yksi pikkupiruista lensi ilman halki ja läsähti maahan.

Estrid oli saanut käsiinsä pitkän oranssin kepin. Se oli samanlainen kuin tien viereen kinokseen työnnettävät kepit, joiden avulla autoilijat näkivät, missä oja on. Ja Estrid todellakin osasi taistella kepeillä ja harjanvarsilla, kuten Alrik ja Viggo olivat jo todenneet.

Keppi viuhui Estridin käsissä ja pyöri kuin helikopterin roottori.

PLOP! kuului, kun Estrid pudotti jälleen yhden pikkupirun, ennen kuin muut olivat ehtineet silmänsä räpäyttää. Kaksi pikkupirua lojui elottomana maassa.

Kolmanteen pikkupiruun Estrid ei enää ylettänyt. Se kapusi salamannopeasti ylöspäin kattotiiliä pitkin, mutta nyt Alrik oli tilanteen tasalla. Hän poimi hajonneen kattotiilen kaksi melko suurta sirpaletta ja sinkosi ne pikkupirua kohti.

Täysosuma! Pikkupiru katosi katonharjan taakse. Estrid juoksi talon toiselle puolelle.

Muut pinkaisivat Estridin jälkeen. He ehtivät paikalle juuri, kun Estrid tallasi pikkupirun hengiltä raskaalla työkengällään.

Viggo tunsi koputuksen olkapäässään. Kun hän kääntyi, hän tuijotti yhtä pikkupirua suoraan kasvoihin.

Hän oli juuri vähällä huutaa, mutta sitten hän näki, että Hei-Henry oli vain poiminut maasta yhden kuolleista pikkupiruista ja roikotti sitä niskanahkasta.

– Häh hää! Hei-Henry nauroi. – Onko tämä kaverisi, häh? Se melkein raapaisi sinua, häh? Silloin olisit ollut silmätön niin kuin minäkin, häh?

Hei-Henry avasi suunsa sanoakseen vielä jotain, mutta Viggo tönäisi häntä lujaa rintaan. Alrik näki, että Viggolla oli kyyneleet silmissä. Sitten Viggo kääntyi nopeasti ympäri ja juoksi pois.

– Älä! Alrik huusi. – Et saa... siellä voi olla vaarallista!
Odota!

Tyypillistä, että Viggo ryntäili noin. Oliko hän unoh-
tanut olennon metsässä? Se oli juuri tappanut peuran ja
voisi surmata pikkupojan sekunnissa!

– Tämä on sinun syytäsi, Alrik sähähti Hei-Henrylle.

Sitten Alrik rynnisti veljensä perään. Hän juoksi niin
lujaa kuin pystyi eikä uskaltanut huutaa. Eihän hän voi-
nut tietää, mitä paksujen puunrunkojen lomassa vaani.

L U K U 2 1

Geokätköilyä

ALRIK JUOKSI KOKO matkan kotiin asti. Tai eihän se oikeastaan koti ollut. He asuivat Andersin ja Laylahin luona. Alrik ja Viggo olivat kasvattilapsia. Tosin Laylah kutsui heitä lisälapsiksi. ”Nämä ovat minun lisälapsiani!” hän sanoi. Se oli mukavampi sana.

Alrik potkaisu eteisessä kengät jaloistaan ja kiirehti yläkertaan poikien huoneeseen.

Viggo makasi peiton alla päivävaatteissa ja pelasi Plants vs. Zombiesia kännykällä. Alrik istuutui sänkynsä laidalle ja lähetti tekstiviestin Magnarille. Hän kirjoitti, että he olivat kotona. Hetken kuluttua kilahti vastaus.

– Magnar lähetti viestin, Alrik sanoi. – Hän kertoo, että hekin ovat nyt kotona ja turvassa.

– Tekstaa takaisin, että voivat painua helvettiin, Viggo tiuskaisi vihaisesti.

Alrik ei välittänyt Viggon kommentista.

– Magnar lähettää sinulle terveisiä Henryltä.

Viggo ampui kännykällä herneitä zombeja päin niin, että niiltä irtosivat kädet ja pää.

– Kerro terveiset takaisin, että vihaan heidän idioottiveljeään. Ihan häiriintynyt tyyppi!

Alrik jatkoi tekstailua.

– Magnar vastaa, että Henry on vähän erikoinen mutta oikeasti tosi kiltti.

Viggo ei vastannut. Hän kuori vaatteet yltään, heitteli ne lattialle ja pujahti sitten takaisin sänkyyn.

– Magnarin mielestä voimme ihan hyvin mennä nyt nukkumaan, Alrik jatkoi. – Hän ei usko, että tänä yönä tapahtuu enää mitään.

Mutta Magnar erehtyi.

Aivan Mariefrediin tuovan tien varressa kukkulalla oli vanha raunio. Iäkäs mies oli siellä iltakävelyllä. Kyseessä ei ollut mikään tavallinen kävely, vaan miehellä oli tehtävä. Hän oli geokätköilemässä tai ”etsimässä aarteita GPS:n avulla”, kuten hän yleensä sanoi ystäville ja tutuille, joille geokätköily oli outo sana. Miehen jäätyä eläkkeelle siitä oli tullut hänen uusi, tärkeä harrastuksensa. Hän oli saanut